

Книгата на Даниил — петдесет и седем

Разкриване на пророческите тайни на Откровение: пътуване през пророчествата за последното време

Jeff Pippenger
2024-01-21

Всички пророци говорят за края на света и всички пророчества се срещат и завършват в книгата Откровение. В книгата Откровение се подема същата линия, както в книгата на Даниил, защото те са една и съща книга. Всички тези пророчески принципи са били твърдо изложени в предишните статии. В книгата Откровение ни се съобщава, че непосредствено преди да приключи благодатното време има пророчество, което е било запечатано и бива разпечатано. Тези статии излагат пророческите елементи, свързани с вестта в книгата Откровение, която сега бива разпечатвана. Вестта не е единична пророческа истина и всеки елемент от вестта, който бива разпечатван, попада в категорията на Откровението на Исус Христос.

Вестта бива разпечатана непосредствено преди приключването на благодатното време, когато „времето е близо“. Книгите Даниил и Откровение, във връзка с коментара от писанията на Духа на пророчеството, са твърде конкретни относно процеса, свързан с разпечатването на една пророческа вест. Именно Лъвът от Юдовото племе извършва това разпечатване и, когато го прави, използва подреден метод за представянето на вестта. Той приема вестта от Отца, Който е представен като държащ Библията, както е запечатана със седем печата. Лъвът от Юдовото племе, Който е също и Давидовият корен и закланият Агнец, взема книгата от Отца и сменя печатите.

След това Исус предава вестта на Гавриил, който заедно с други ангели съобщава вестта на един пророк, който записва вестта и я изпраща до църквите. Когато настъпи времето пророческата вест да бъде разпечатана, разпечатването на пророческата вест поражда тристепенен процес на изпитване, който изпитва онези в църквите, които са целевата аудитория на написаното от пророка; и въз основа на личния отклик на тези църковни членове те определят дали принадлежат към една от две категории. Онези, които приемат прираста на познание, породен от разпечатаната вест, са определени като „мъдрите“, а онези, които не го приемат, са определени от Даниил като „нечестивите“, а от Матей — като „неразумните“.

Всички тези фактори, свързани с разпечатването на последната пророческа тайна, са разгледани и подчертани в девети стих на седемнадесета глава от Откровение, защото той посочва един елемент от Откровението на Исус Христос, който ще изпита двата класа поклонници. Той прави това, като посочва, че именно „мъдрите“ ще разберат вестта, която следва предупредителния знак на стиха.

И тук е умът, който има мъдрост. Седемте глави са седем планини, на които седи жената. И те са седем царе: петима паднаха, и единият е, а другият още не е дошъл; и когато дойде, трябва да остане за кратко време. А звярът, който беше и не е, именно той е осмият, и е от седемте, и отива в погибел. Откровение 17:9–11.

„Умът, който има мъдрост“, е умът на „мъдрите“. „Мъдрите“ разбират увеличаването на знанието, а увеличаването на знанието, което е представено непосредствено след пророческия белег, който обозначава истина, която ще бъде разбрана от мъдрите и отхвърлена от нечестивите, е истината, свързана с царствата на библейското пророчество, изложени в следващите стихове. Тези стихове представляват последната илюстрация на царствата на библейското пророчество, а онова, което се разпечатва в последните дни, е, че тези осем царства са били представени също и в първата илюстрация на царствата на библейското пророчество в Даниил, глава втора.

Откровението на истината поддържа ограниченото виждане за царствата на библейското пророчество, което съставляваше едно от скъпоценностите на Милър, но то сияеше десет пъти по-ярко, защото притежава много повече истина, отколкото милеритите разбираха от своята ограничена историческа гледна точка, и представлява изпит, както е представено чрез числото „десет“, и чрез предупредителния сигнал на уводното предупреждение „тук е умът, който има мъдрост“, пророчески изтълкувано като: следващата истина ще изпита църквите, на които е изпратена вестта, разпечатана тъкмо преди края на благодатното време.

В Откровение седемнадесета глава Йоан бе отнесен в пустинята на хиляда двеста и шестдесетте години на папски мрак. Той бе поставен в самия край на този период през 1798 г., което е същата история, в която бе поставен в Откровение тринадесета глава.

И застанах на морския пясък и видях звяр, който излизаше от морето, имаше седем глави и десет рога, а на рогата му — десет корони, и на главите му — богохулно име. Откровение 13:1.

„Морският пясък“ представлява 1798 година, защото представлява историческата гледна точка, от която на Йоан бе показано папството (звярът от морето) в минало време, а Съединените щати (звярът от земята) — че се надигат, и в крайна сметка — че говорят като змей при скоро идващия неделен закон. Тогава земният звяр принуждава света да приеме „образа на звяра“, който ще говори и ще наложи неделно законодателство върху целия свят.

„Във времето, когато папството, лишено от силата си, бе принудено да престане с преследването, Йоан видя да се издига нова власт, за да повтори гласа на змея и да продължи същото жестоко и богохулно дело. Тази власт, последната, която ще воюва против църквата и Божия закон, е представена от звяр с агнешки рога. Предшестващите го зверове бяха излезли от морето; но този излезе от земята, което представя мирното въздигане на народа, който той символизира — Съединените щати.“ Signs of the Times, February 8, 1910.

Йоан е отведен на същата историческа наблюдателна точка, за да получи в седемнадесета глава последното представяне на царствата от библейското пророчество. Застанал на тази наблюдателна точка, той вижда как са представени тези царства. Най-напред му се известява, че звярът упражнява власт както над църквата, така и над държавата, защото тя седи не само върху седем глави, но и върху седем хълма. Седенето на голямата блудница показва, че именно тя е тази, която язди звяра; а тази, която язди звяра, е тази, която го управлява.

И жената, която видя, е онзи велик град, който царува над земните царе. Откровение 17:18.

Думата „царува“ означава да владее и да управлява над. Един ездач управлява звяра, като държи юздите. Папството управлява над седем глави, а също и над седем хълма. Във втора глава на книгата на Даниил Даниил известява Навуходоносор, че той е „главата“ от злато. В седма глава на Исая „глава“ е също цар, столица или царство.

Защото главата на Сирия е Дамаск, и главата на Дамаск е Рецин; и след шестдесет и пет години Ефрем ще бъде съкрушен, тъй че да не бъде вече народ. И главата на Ефрем е Самария, и главата на Самария е синът на Ремалия. Ако не повярвате, наистина няма да се утвърдите. Исая 7:7, 8.

Папството, което е жената, яздеща звяра, властва над всички земни царе. Тези царе са представени като „десет царе“, които са драконовата сила на последните дни. Те са царете, с които блудницата Тир прелюбодейства. Тези „десет царе“ са били принудени да приемат властта на папството, но водещият цар сред тези десет царе е Съединените щати. Следователно Съединените щати са представени и чрез Ахав, царя на десетте северни израилеви царства. Числото „седем“ означава „пълнота“ и когато папството е представено като царуващо над земните царе, то царува и над десетте царе, и седи върху седемте глави.

Ето умът, който има мъдрост, защото мъдрите в последните дни използват методологията на „ред по ред“ и разпознават, че всеки от символите на държавното управление, над което блудницата властва, посочва същата истина. Тя властва и над седем планини, а милеритите определяха „планина“ в библейското пророчество като символ на царство, но също така установиха, че символите имат повече от едно значение.

Планините са също символ на църква. „Славната света планина“ в Писанията представлява Божията църква.

Словото, което Амосовият син Исая видя за Юда и Йерусалим. И ще стане в последните дни, че планината на дома Господен ще се утвърди над върха на планините и ще се издигне над хълмовете; и всички народи ще се стекат към нея. И много племена ще отидат и ще кажат: Дойдете, и нека възлезем на планината Господня, в дома на Якововия Бог; и Той ще ни научи на Своите пътища, и ние ще ходим в Неговите пътеки; защото от Сион ще излезе законът, и словото Господне — от Йерусалим. Исая 2:1–3.

„Домът Господен“ е Неговата църква и той е „планина“. Голямата блудница седи върху седем планини, като по този начин се показва, че тя владее над всички църкви, както владее и над всички царе. Тя упражнява власт над всички църкви и всички държави по целия свят.

Видението, което Исая определя като дошло до него „относно Юда и Ерусалим“, което току-що цитирахме, продължава нататък; и то все още е същият откъс в четвърта глава, и според Исая това е „същият ден“, в който хората казват: „Дойдете и нека възлезем на планината Господня, в дома на Бога Яковов.“ В същия този период от време са посочени „седем жени“.

И в онзи ден седем жени ще се хванат за един мъж и ще кажат: Ние ще ядем своя хляб и ще носим своите дрехи; само нека се наричаме с твоето име, за да се отнеме нашият укор. В онзи ден Отрасълът Господен ще бъде прекрасен и славен, и плодът на земята ще бъде превъзходен и красив за онези от Израил, които са се избавили. И ще стане така, че който остане в Сион, и който се запази в Йерусалим, ще се нарече свят — всеки, който е записан между живите в Йерусалим, когато Господ измие нечистотата на сионските дъщери и очисти кръвта на Йерусалим отсрещ него чрез дух на съд и чрез дух на изгаряне. И Господ ще създаде над всяко жилище на хълма Сион и над събранията му облак и дим денем, и сияние на пламтящ огън нощем; защото над цялата слава ще има покров. И ще има шатър за сянка през деня от зноя, и за място на прибежище, и за заслон от буря и от дъжд. Исая 4:1–6.

„Денят“, който е предмет на видението на Исая, е „часът“ на голямото земетресение от единадесета глава на Откровение. Мъдрите, които са приели увещанието да „се завърнат“ от разочарованието на 18 юли 2020 г. и са изпълнили изискванията на Левит двадесет и шест, и които са били събрани заедно чрез първото пророчество на Езекиил, се запечатват, когато приемат втората вест на Езекиил за четирите ветрове на исляма. Тогава те биват въздигнати на небето като знаме, и другите Божии чеда във Вавилон започват да откликват на зова да излязат от Вавилон, който започва при земетресението, което е скоро предстоящият неделен закон. Другото Божие стадо чува вестта да излезе от Вавилон и възгласява: „Дойдете, и нека възлезем на планината Господня, в дома на Якововия Бог.“

В онзи „час“ великата блудница започва да пее своите песни и да блудства с царете на земята. Онези, чиито имена не са записани в книгата на живота на Агнето, следват блудницата, и техните църкви попадат под нейната власт. Тези църкви са представени от Исая като „седем жени“. Тези „седем жени“ са „седемте хълма“, над които папството ще владее, докато Съединените щати принуждават целия свят да издигне образ на звяра, който ще говори и ще направи така, че всички да приемат белега на папската власт.

Тези „седем жени“ ще се хванат за един мъж, а този „мъж“ е „мъжът“, когото Павел определя като „човека на греха“. В онзи период на изпитание онези, които останат „в Ерусалим, ще се нарекат свети, всеки, който е записан между живите в Ерусалим“. Божият народ са онези в този период от време, чиито имена са записани в книгата на живота, в книгата на Агнеца, заклан от създанието на света. Другата група, която се хваща за „човека на греха“, са онези от Откровение, тринадесета глава, които се покланят на човека на греха.

И ще му се поклонят всички, които живеят на земята, чиито имена не са записани в книгата на живота на Агнето, заклано от създанието на света. Ако има някой ухо, нека слуша. Откровение 13:8, 9.

„Часът“ на голямото земетресение, който е кризата на неделния закон, е заключението на изследователния съд, а съдът се основава върху това дали твоето име се намира записано или не се намира записано в книгата на живота; следователно в онова време двете групи, представени чрез отношението към книгата на живота, обозначават самите заключителни сцени на съда. Онези, които се хващат за „човека на греха“, заявяват, че ще „ядат“ своя „собствен хляб и ще носят“ свое „собствено облекло“, но тяхното първостепенно желание е „да се наричат с твоето име“.

Те ще запазят своето собствено вероизповедно изложение на вярванията (ще ядат своя собствен хляб) и ще запазят своето деноминационно изповядване (своя собствена дреха), но ще приемат името на „човека на греха“. Името на „човека на греха“ е „католически“, което означава „всеобщ“. Онези, които се хващат за „човека на греха“, желаят да станат част от „всеобщата църква“, която е Католическата църква. Те желаят това отношение, за да „отнемат“ своя „укор“.

„Укорът“ се отнася до два значими елемента на звяра, който царува над всички църкви и всички народи в последните дни. В „часа на голямото земетресение“ в Откровение единадесета глава „третото горко иде скоро“. „Третото горко“ е ислямът. В „часа на голямото земетресение“ в Откровение единадесета глава прозвучава Седмата тръба. Седмата тръба е ислямът. Ислямът поражда в „часа на голямото земетресение“, защото всички Тръби са пророческите средства, които Бог е употребил в съд над насилственото неделно богослужение през цялата световна история.

Когато „националната разруха“ на Съединените щати бъде предизвикана чрез скоро предстоящия неделен закон, „народите ще се разгневят“. Именно ислямът разгневява народите в библейското пророчество, както е представено в първото споменаване на исляма в книгата Битие.

И ангелът Господен ѝ рече: Ето, ти си бремна и ще родиш син; и ще го наречеш Исмаил, защото Господ чу страданието ти. И той ще бъде див човек; ръката му ще бъде против всеки човек, и ръката на всеки човек — против него; и ще живее пред лицето на всичките си братя. Битие 16:11, 12.

„Позорът“ на последните дни е религията ислям. Църквите и народите по света ще дойдат под властта на Новия световен ред на едни Обединени нации, над които господства Католическата църква. Папата ще седне върху едносветовната система, така както Константин даде на папството неговото седалище в 330 година. Народите ще отсъдят, че способността им да се справят с войната, която ислямът нанася на човечеството, може да бъде осъществена само чрез обединено усилие, което ще изисква подчинение на някакъв морален авторитет, за който Съединените щати ще настояват, че е Римската църква. Точно както Юстиниан даде на Католическата църква нейната голяма власт в 533 година,

историята се повтаря. Съединените щати ще принудят света чрез своята военна мощ да се подчини, точно както Хлодвиг стори това за Католическата църква в 496 година. Историята на втори стих от тринадесета глава на Откровение ще се повтори.

И звярът, който видях, приличаше на леопард, и краката му бяха като краката на мечка, а устата му — като устата на лъв; и змеят му даде силата си, престола си и голяма власт. Откровение 13:2.

Щом образът бъде издигнат, тогава земните царе, които са били разгневени от нападенията на исляма, ще осъзнаят, че всеобщият „укор“ срещу исляма, който е бил използван, за да се приведе в съществуване световният образ на звяра, не е бил „укорът“, който „човекът на греха“ (Езавел) действително е имал предвид. Твърде късно светът ще узнае, че Езавел ни най-малко не се интересува от исляма, а че сърцето ѝ жадува да убие Илия, както Иродиада уби Йоан Кръстител.

„Умът, който има мъдрост,“ е „умът на мъдрите“, а „мъдрите“ са онези, които разбират „увеличаването на знанието“, което се поражда, когато Лъвът от Юдовото племе разпечата Откровението на Исус Христос, непосредствено преди да приключи благодатното време.

И ми каза: Не запечатвай думите на пророчеството на тази книга, защото времето е близо. Нека неправедният върши неправда още; и нечистият нека се осквернява още; и праведният нека върши правда още; и светият нека се освещава още. Откровение 22:10, 11.

„Седемте глави са седем планини, на които седи жената“, представя истината, че папството ще владее както над църквата, така и над държавата. Символите имат повече от едно значение и те трябва да бъдат определяни и разбираани според контекста на пасажа, в който са представени. Възниква доводът, че стихът посочва, че главите са планините, така че какво би било основанието да се прави разграничение между главите (държавничество) и планините (църковничество)? Това разграничение е установено в седма и осма глава на Даниил. В седма глава и езическият Рим, и папският Рим са определени като „различни“ от зверовете, които са ги предшестваха.

Когато седма глава се наложи върху осма глава (ред по ред), в осма глава откриваме малкия рог на Рим, колебаещ се между мъж, жена, мъж, жена. Един символ (малкият рог), който представлява две власти. В тези глави рога е царство, а царството е също и глава. В осма глава малкият рог представлява две царства — четвъртото и петото царство на библейското пророчество. Малкият рог символично представя две царства, а двете царства, които той представя, са царства, които разкриват съюза между държавническата власт и църковната власт. Седемте глави, които са също и седем планини, представляват две царства, и едното царство е църковната власт, а другото е държавническата власт.

Във втора глава на Даниил има още едно свидетелство за тази пророческа символика, защото там последното царство, което милеритите разбираха като четвъртото царство — Рим, е представено чрез желязо и глина. Желязото и глината са съединени, макар че в

действителност желязото не се съединява с глина. Но когато сестра Уайт коментира „желязото и глината“, тя го определя като символ на църковничество и държавничество, както е представено от малкия рог в осма глава и от главите в Откровение седемнадесета, които също са и планини.

„Достигнали сме до време, когато свещеното Божие дело е представено чрез краката на образа, в които желязото беше смесено с калта. Бог има народ, избран народ, чието разсъждение трябва да бъде осветено, който не трябва да става нечист, като полага върху основата дърво, сено и слама. Всяка душа, която е вярна на Божиите заповеди, ще види, че отличителната черта на нашата вяра е съботата на седмия ден. Ако управлението би почитало съботата, както Бог е заповядал, то би стояло в Божията сила и в защита на вярата, веднъж завинаги предадена на светиите. Но държавниците ще поддържат лъжливата събота и ще смесят религиозната си вяра със спазването на това чедо на папството, като го поставят над съботата, която Господ е осветил и благословил, отделяйки я, за да я пази човекът свята, като знак между Него и Неговия народ до хиляда поколения. Смесването на църковничеството и държавничеството е представено чрез желязото и калта. Този съюз отслабва цялата сила на църквите. Това обличане на църквата с властта на държавата ще донесе зли последици. Хората почти са преминали границата на Божието дълготърпение. Те са вложили силата си в политиката и са се съюзили с папството. Но ще дойде време, когато Бог ще накаже онези, които са обезсилили Неговия закон, и злото им дело ще се стовари върху самите тях.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 4, 1168, 1169.

Ще продължим това изследване в следващата статия.

„В сцената, представяща делото на Христос за нас и решителното обвинение на Сатана против нас, Исус стои като първосвещеник и отправя молба от името на Божия народ, който пази Неговите заповеди. В същото време Сатана представя Божия народ като големи грешници и излага пред Бога списъка на греховете, към които ги е изкушавал да пристъпват през целия си живот, и настоява поради престъпленията им те да бъдат предадени в неговите ръце за погибел. Той настоява да не бъдат защитавани от служещи ангели срещу съюза на злото. Той е изпълнен с гняв, защото не може да върже Божия народ на снопове със света, за да му отдадат пълна вяроност. Царе, владетели и управници са поставили върху себе си белега на антихриста и са представени като змея, който отива да воюва против светиите — онези, които пазят Божиите заповеди и имат вярата Исусова. В своята вражда против Божия народ те се показват виновни и за избора на Варава вместо Христос.“

„Бог има спор със света. Когато съдът седне и книгите бъдат отворени, Той има страшна равностетка за уреждане, която още сега би накарала света да се страхува и трепери, ако хората не бяха заслепени и омагьосани от сатанински заблуди и измами. Бог ще призове света да даде отчет за смъртта на Своя Единороден Син, Когото светът, за всички практически цели, отново е разпнал и е изложил на явно поругание чрез преследването на Неговия народ. Светът е отхвърлил Христос в лицето на Неговите светиин; отхвърлил е Неговите вести, като е отхвърлил вестите на пророци, апостоли и вестители. Те са

отхвърлили онези, които са били съработници с Христос, и за това ще трябва да дадат отчет.“ Testimonies to Ministers, 38, 39.